

РЕШЕНИЕ

№ 317

гр. София, 17.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камен И.

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинцева

при участието на секретаря Павлина Ив. Х.ва
в присъствието на прокурора С. Т. Н.
като разгледа докладваното от Владимир Астарджиев Наказателно дело за възобновяване № 20231000600821 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.422, ал.1, т.5 НПК.

Постъпило е искане от осъдените Д. Г. И., А. Д. И. и Р. Д. И. чрез упълномощения защитник адв.Д. М. по реда на чл.422, ал.1, т.5 НПК за възобновяване на НОХД №1213/2020г. на РС-Благоевград, 7 наказателен състав.

В искането се излагат доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при постановяването на присъдата и за противоречие на присъдата с материалния закон, както и за явна несправедливост на наложените наказания. Искане за възобновяване на делото и оправдаване на осъдените, алтернативно се иска намаляване на размера на наложените наказания, алтернативно се иска връщане за ново разглеждане от друг състав на съда.

В съдебното заседание на Апелативния съд представителят на прокуратурата изразява становище за неоснователност на направеното

искане, като сочи, че липсват основания за възобновяване на наказателното производство по делото.

Упълномощеният защитник на осъдените Д. Г. И., А. Д. И. и Р. Д. И. - адв.Е. Б. иска възобновяване на наказателното производство и уважаване на направените искания. Излага аргументи срещу мотивите на районния съд, като сочи, че липсва отговор на някои важни въпроси, които могат да доведат до други фактически и правни изводи. Пзовава се на противоречия в събраните доказателствени източници и оспорва извършените разпознавания на досъдебното производство, както и използването на дадените пред съдия на досъдебното производство показания на свидетелките В. и П..

Осъденият А. Д. И. се явява лично и подкрепя доводите, развити от защитника адв.Б.. В последната си дума моли да се възобнови делото и да се намалят наложените наказания.

Осъденият Д. Г. И. и осъденият Р. Д. И. не се явяват пред настоящия съдебен състав, редовно уведомени.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите в искането за възобновяване, както и тези, изложени в съдебно заседание, в пределите на своята компетентност намери следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство по делото, направено от осъдените Д. Г. И., А. Д. И. и Р. Д. И. чрез упълномощения защитник адв.Д. М. е допустимо по силата на чл.422, ал.1, т.5 НПК. То е подадено от процесуално легитимирана страна в законоустановения срок по чл.421, ал.3 НПК, като се иска възобновяване на акт от кръга на посочените в чл.419, ал.1 НПК. В искането се излагат доводи в подкрепа на основанията по чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК. Въз основа на указанията на съда от определението за насрочване на делото са представени пълномощни за адв.М. и са потвърдени неговите действия по отправяне на искане за възобновяване на наказателното производство срещу тримата осъдени.

Разгледано по същество искането е неоснователно.

С присъда от 13.02.2023г. по НОХД №1213/2020г. по описа на РС-Благоевград, 7 наказателен състав съдът е признал Д. Г. И., А. Д. И. и Р. Д. И. за виновни за това, че на 14.06.2019г. около 06.20 часа в съучастие като съизвършители в двора (на паркинга) на VIII учебен корпус на ЮЗУ „Неофит Рилски“-Благоевград, находящ се в гр.Благоевград, ул.,„Александър фон Хумболт“ причинили на И. Г. Д. средна телесна повреда, изразяваща се в контузия на десния бял дроб и левия бъбрек, представляваща разстройство на здравето, опасно за живота и многофрагментно счупване на крайната фаланга на палеца на лявата ръка, довело до трайно затруднение на движението на левия горен крайник, като за осъденият Д. Г. И. е прието, че деянието е извършено при условията на опасен рецидив.

На Д. Г. И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от пет години и шест месеца. На А. Д. И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от три години. На Р. Д. И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от четири години и на основание чл.25, ал.1 НК е извършено групиране с друго осъждане по НОХД №1205/2019г. на РС-Благоевград, като е определено общо наказание от една година лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от четири години и е присъединено наказание „глоба“ в размер на 300 лв.

Д. Г. И., А. Д. И. и Р. Д. И. са осъдени да заплатят солидарно на И. Г. Д. сумата от 12 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, като гражданският иск е отхвърлен до предявения размер от 18 000 лв.

Присъдата не е обжалвана пред въззивен съд и е влязла в сила на 01.03.2023г.

Пред апелативния съд се сочат основания по чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК - неправилно приложение на материалния закон, съществени процесуални нарушения при постановяването на съдебните актове и явна несправедливост на наложеното наказание.

Същността на оплакванията се корени в това, че по делото не е доказано извършването на престъпленията, за които са били осъдени Д. Г. И., А. Д. И. и Р. Д. И., доколкото доказателственият материал е тълкуван превратно и не е установено кои точно от тримата осъдени са причинили телесните увреждания на пострадалия Д.. Оспорва се логическата дейност на районния съдия при установяване на фактическите положения и ангажиране на наказателната отговорност на тримата осъдени. От това се правят изводи за неправилно приложение на материалния закон поради неустановяване на точния извършител на инкриминираната телесна повреда, като се навеждат и доводи за неправилна правна квалификация на причинените на пострадалия увреждания. Изтъкват се и доводи за явна несправедливост на наложеното наказание за осъдения Д. Г. И. (за другите двама осъдени няма конкретни доводи).

1. По направените възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при постановяването на присъдата по делото:

Основната част от изложените съображения са свързани с твърдения за необоснованост на фактическите положения, приети от съдилищата. Необосноваността не представлява касационно основание по чл.348 НПК, респ. основание за възобновяване по чл.422, ал.1, т.5 НПК. Все пак във връзка с твърденията за превратен анализ на доказателствата по делото и неправилно формиране на вътрешното убеждение на решаващите съдилища, настоящия съдебен състав намира, че трябва да обсъди тези доводи като твърдения за съществени нарушения на процесуалните правила.

Оплакванията в искането за възобновяване, както и тези, изложени от защитата пред настоящия съдебен състав, не намират опора в доказателствата по делото.

РС-Благоевград е положил необходимите усилия за изясняване на обективната истина по делото, като са разпитани всички възможни свидетели,

изслушано е на два пъти вещото лице, дало заключение по съдебно-медицинската експертиза за пострадалия Д., приобщени са писмени доказателства, събрани от органите на досъдебното производство или представени в съдебно заседание, допуснати са допълнителни свидетели и са изискани нови писмени документи.

Първата инстанция е положила необходимите усилия за изясняване на обективната истина, като е допуснала до разпит свидетели, поискани от защита, дала е възможност на осъдения Р. Д. И. да даде своите обяснения по повдигнатото срещу него обвинение (подсъдимият А. Д. И. не е пожелал да даде своите обяснения, а подсъдимият Д. Г. И. не се е явил пред първоинстанционния съд, въпреки редовното си призоваване, като се е намирал в чужбина на неустановен адрес, но е упълномощил свои защитници - адв.А. - Т. и впоследствие адв.М. и е знаел за провежданото срещу него съдебно производство).

Първоинстанционният съд е направил подробен и задълбочен анализ на доказателствената съвкупност, като е изложил в съответствие с разпоредбата на чл.305, ал.3 НПК своите съображения относно наличните по делото противоречия в доказателствения материал, посочил е причините, поради което не е приел за достоверни обясненията на осъдения Р. Д. И., като по достъпен и ясен начин е изложил мотивите за формиране на своето вътрешно убеждение.

Изтъкнатите от защитата пороци в разсъжденията на районния съдия не могат да бъдат констатирани от настоящия съдебен състав, като твърденията за липса на отговор на доводите на защитата и за пропуски в доказателствения анализ на районния съдия са неверни, доколкото противоречат на действителното съдържание мотивите към присъдата на РС-Благоевград.

Към доказателствената дейност и към обсъждането на събраните доказателствени източници, направено от районния съд, не могат да бъдат отправени никакви упреци, освен това, че съдът не е забелязал процесуалното нарушение, допуснато при извършените от св.С. В. разпознавания, което нарушение по никакъв начин не се отразява на доказаността на обвинението срещу тримата осъдени. В тази насока настоящият съдебен състав ще изложи

доводи по-долу.

Решаващият съд е спазил изискванията на чл.13 и чл.14 НПК, като е положил необходимите усилия за разкриване на обективната истина, а при формирането на своето вътрешно убеждение е спазил правилата на правната и на житейската логика и тази негова дейност отговаря на изискванията на закона.

Всички доказателства по делото са обсъдени в съответствие с изискванията на НПК, като по категоричен начин е установено протичането на събитията сутринта на 14.06.2019г. на паркинга на учебен корпус VIII на ЮЗУ-Благоевград. Установен е точният вид на нанесеното на пострадалия И. Г. Д. телесно увреждане, като твърденията за неясноти и хипотетичност на медико-биологичната характеристика на едно от телесните увреждания се основават на извадени от контекста отговори на вещото лице на зададен от защитата хипотетичен въпрос, на който е получен хипотетичен отговор, който не води до хипотетичност на средната телесна повреда, причинена на пострадалия Д..

Защитата оспорва направения от районния съдия доказателствен анализ. Този анализ е подплатен със солидни аргументи, като освен показанията на пострадалия Д. съдът е използвал показанията на свидетелите В. и П., очевидци на част от нанесения на пострадалия побой, както и огледа на видеозаписа на станалото, направен в съдебното заседание на 17.02.2022г. в присъствието на защитата и на двама от тримата подсъдими (за подсъдимия Д. Г. И. съдебното производство е било проведено задочно в съответствие с разпоредбата на чл.269, ал.3, т.4 НПК).

По направените възражения за обсъждането на тези доказателства настоящият съдебен състав трябва да отбележи, че няма правомощия да обсъжда отново доказателствата по делото, но тези доказателства категорично сочат вината и на тримата подсъдими за нанесената на пострадалия Д. средна телесна повреда.

Освен показанията на пострадалия, които са непълни поради неговото състояние след причиняването на телесните увреждания, участието и на тримата осъдени в побоя се установява от показанията на свидетелките

очевидки В. и П., от видеозаписа, приобщен по надлежния ред, както и от показанията на св.К., подал сигнал на телефон 112.

Всички тези източници на преки доказателства еднозначно сочат участието и на тримата подсъдими в нанасянето на побой над св.И. Г. Д.. Тримата осъдени в продължение на близо две минути са удряли пострадалия с палка (държана от осъдения Д. И. и впоследствие от осъдения А. И. и намерена при извършения оглед на местопроизшествието), с ръце и с крака (шутове).

Установено е, че след това един от осъдените се е отдалечил от мястото на побоя, а само другите двама са продължили с нанасянето на удари за още около половин минута, но това по никакъв начин не означава, че телесното увреждане е причинено при ексцес на умисъла (за това - по-долу) или че има доброволен отказ от довършване на престъпление за оттеглилия се от мястото на побоя съизвършител.

Съдът напълно основателно е използвал при установяването на фактическата обстановка показанията на свидетелите В. и П., дадени пред съдия на досъдебното производство. Тези показания са сторени без участието на някой от тримата осъдени И.и, но в случая никой от тях не е бил заподозрян за конкретното престъпление, не е бил задържан и не му е била взета мярка за принуда по ЗМВР или НПК. Разпитите са проведени на 14.06.2019г., като към този момент не е била изяснена характеристиката на телесната повреда на св.Д., тримата осъдени не са били задържани с мярка по ЗМВР или по реда на чл.64, ал.2 НПК, а обвинение срещу всеки един от тях е било повдигнато чак през месец март 2020г. Чрез разпита на свидетелите пред съдия на 14.06.2019г. не е бил заобиколен процесуалния ред за събиране на свидетелски показания пред съдия. Приобщаването на свидетелските показания пред съдия от досъдебното производство е станало пред районния съд след прочитането на показанията в присъствието на двете свидетелки, които са потвърдили твърденията си от досъдебното производство и са отговаряли на въпроси, свързани с тези показания. В случая няма място за позоваване на цитираното от защитата решение на ЕСПЧ по делото Унтерпертингер срещу Австрия (24.11.1986г.), тъй като органите на досъдебното производство не са имали яснота по обстоятелствата, свързани с

извършеното деяние и не са могли към този момент да сметат някое от осъдените лица за извършител на конкретно престъпление.

Поради същите причини не е налице и прикрита задочност при разпита на двете свидетелки пред съдия при приобщаването на техните показания (срв. Решение от 08.12.2022г на СЕС по дело №С-348/2021г. и тълкуването му в статията „Компенсаторни средства при прикрита задочност съобразно практиката на ЕСПЧ, българският правен режим и дело С-348/21 на СЕС” от докторант И. Х. - „Адвокатски преглед”, бр.2-3/2023г., стр.66-стр.87).

Отново трябва да се подчертае, че решаваща причина за осъждането на тримата осъдени не са разпитите на двете свидетелки В. и П. от досъдебното производство, а техните показания пред състава на съда, съпоставени и преценени съвкупно с показанията на пострадалия Д. и с вещественото доказателство - видеозапис, както и с приетата по делото експертиза и писмените доказателства.

Огледът на вещественото доказателство - видеозапис в съдебно заседание е сторен при спазване на правилата на НПК и всички обстоятелства, фиксирани върху този видеозапис са отразени без възражения на участвалите страни.

Съдът е обсъдил подробно и в съответствие с изискванията на правната и на житейската логика наличните противоречия в показанията на свидетелите очевидци - пострадалия Д. и свидетелките В. и П.. Трябва да се отбележи, че пред настоящия съдебен състав защитата излага превратно своите твърдения за обстоятелствата, при които свидетелките са възприели станалото. И двете свидетелки са категорични, че не са възприели всички действия по побоя над св.Д., доколкото са се изплашили и са влезли в сградата на ЮЗУ, без да могат да възприемат подробности за целия побой. Поради това позоваванията на защитата, свързани с липсата на конкретни възприятия на тези свидетелки за някои от елементите на нанесения побой над св.Д., не могат да бъдат споделени.

Не страдат от противоречия и показанията на пострадалия Д.,

доколкото същият според показанията на всички лица, които са му помогнали след нанасянето на телесното увреждане - посочените свидетелки В. и П. и полицейските служители св.С., св.Т. и св.Н. - не е бил в напълно адекватно състояние, което напълно обяснимо с оглед на многобройността нанесените му телесни увреждания след продължилото няколко минути насилие, упражнено спрямо него от осъдените лица.

Останалите доказателствени източници са събрани също при спазване на процесуалните изисквания и без да има нарушения на правата на участниците в процедурата пред районния съд.

Единствено основателно в направеното искане за възобновяване е възражението, че при постановяване на своя съдебен акт съдът е използвал протоколите за разпознавания, извършени с участието на св.С. Б. В.. При първото разпознаване, извършено от тази свидетелка - т.1, л.29-л.30 с албум в т.1, л.31-л.32 от досъдебното производство са били съпоставени едновременно двама от осъдените - А. Д. И. и Р. Д. И. (като лица 1 и 2), което напълно изключва възможността това следствено действие да бъде използвано като източник на годни доказателства по делото. При второто разпознаване, извършено от същата свидетелка - т.1, л.33-л.34 с албум в т.1, л.35-л.36 от досъдебното производство, като сходни лица на разпознавания са Д. Г. И. са били използвани лицата Е. Г. и Р. Г., които са били поставени като сходни лица при предходното разпознаване с участието на осъдените А. и Р. И.и, като видно от двата фотоалбума тези лица са били облечени дори в същите дрехи при двете разпознавания. Този непрофесионализъм на водещия разследването е пречка двата протокола за разпознаване да бъдат използвани за установяване на факти по делото.

Посоченото процесуално нарушение по никакъв начин не се отразява нито на доказаността на обвинението, нито води до ограничаване правата на осъдените лица, доколкото според мотивите по делото те са признати за виновни въз основа на редица други доказателства и доказателствени средства, без разпознаванията да имат някакво решаващо значение за осъждането на някой от тримата осъдени.

Районният съд е направил последователен и задълбочен анализ на всички събрани доказателствени материали, посочил е логично и обосновано начина, по който е формирал своето вътрешно убеждение и тази дейност на съда отговаря на изискванията на закона и съответства на основните принципи на българския наказателен процес. Районният съдия е изложил своите мотиви подробно, подредено, ясно и пълно, като не съществува никакво основание да бъде възобновено наказателното производство поради някакво допуснато процесуално нарушение от категорията на съществените.

Поради това настоящият съдебен състав намира, че няма причина за възобновяване на наказателното производство по смисъла на чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.3 вр. ал.1 НПК, доколкото по делото няма допуснати съществени процесуални нарушения при ангажиране на наказателната отговорност на тримата осъдени.

2. По твърденията за неправилно приложение на закона:

При надлежно установена фактическа обстановка и при липсата на съществени процесуални нарушения при провеждането на досъдебното и на съдебното производство, материалният закон също е приложен правилно към установените факти.

В самото искане за възобновяване основните възражения са свързани с доводи за неустановеност на характера и на степента на телесното увреждане на пострадалия Д. и наличие на ексцес на умисъла на един от съизвършителите поради доброволен отказ от довършване на престъплението от този извършител.

Видът и характерът на телесното увреждане на пострадалия И. Г. Д. са установени по несъмнен и категоричен начин от медицинската документация, приложена по делото, а и от заключението на приетата от съда съдебно-медицинска експертиза.

Правната оценка на телесните увреждания е направена от районния съд в съответствие с изискванията на ППВС №3/1979г.

По делото е категорично установена средната телесна повреда на пострадалия Д., изразяваща се в многофрагментно счупване на крайната фаланга на палеца на лявата ръка, довело до трайно затруднение на движението на левия горен крайник. Вещото лице д-р Р. Т. Х. подробно в експертизата и в изявленията си при двата разпита пред районния съд е разяснил защо това счупване е довело до ограничаване движенията на лявата ръка, както и какъв е периодът на възстановяване на хватателната функция на ръката. Видът и характерът на това телесно увреждане никога не са оспорвани от страните пред съдилищата, вкл. в искането за възобновяване и в пледоарията на защитата пред настоящия съд.

Другото телесно увреждане - контузия на десния бял дроб и левия бъбрек, представляваща разстройство на здравето, опасно за живота, също представлява средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 НК. В тази насока при първия си разпит пред съда вещото лице д-р Х. също е обяснил причините да приеме съществуваща опасност за живота. Защитата набляга на един от отговорите на вещото лице при втория му разпит - л.327-л.328 от делото за това, че не може да се каже категорично, че може да настъпи летален изход, но се пренебрегва веднага заявеното след това от вещото лице, че такава възможност **винаги** има и именно заради това тези увреждания се лекуват (л.327, гръб, от делото). При първият си разпит (л.196-л.197 от делото) вещото лице е обяснило причините да квалифицира уврежданията на вътрешните органи като разстройство на здравето, временно опасно за живота (л.197, лице, от делото).

Поради това настоящият съд не намира основание да приеме, че при квалифицирането на телесното увреждане контузия на десния бял дроб и левия бъбрек като средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК съдът е нарушил материалния закон.

Не може да се приеме и тезата, че се касае за ексцес на умишъла на един от извършителите.

И тримата осъдени са участвали в тежкия побой, нанесен на пострадалия Д., при който са нанесени редица телесни увреждания, две от които представляват средни телесни повреди по смисъла на чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК, а останалите - леки телесни повреди по чл.130, ал.1 НК.

При нанасянето на уврежданията тримата действали със съзнанието за това, че всеки един от тях участва в нанасянето на уврежданията, като и тримата са въздействали върху телесната неприкосновеност на пострадалия по начин, който да го увреди.

Действително конкретната причина за двете средни телесни повреди не може да бъде установена, доколкото в динамичната ситуация, при която и тримата осъдени са нанасяли удари на пострадалия конкретните увреждания, причинени от всеки един от осъдените, не могат да бъдат отграничени. Съдебната практика е константна за това, че в такива случаи всеки един от извършителите отговаря за настъпилия резултат, независимо от неговия конкретен принос (срв. Решение №586/1983г. на II н.о и Решение №295/2006г. на I н.о., в които е изяснено, че когато всеки от съизвършителите върши проява, подобна на тази на останалите, за възникването на тяхната отговорност е без значение конкретният принос на всеки един за причиняване на престъпния резултат, доколкото от съществено значение се явява по-голямата вероятност от увреждане, когато не един, а няколко души участват в побой над жертвата).

Няма как да се говори за доброволен отказ от извършване на престъплението, доколкото след отдалечаването си от мястото на престъплението един от тримата осъдени, неустановен по несъмнен начин по делото, по никакъв начин не е извършил действията по чл.18, ал.3 НК, доколкото при вече довършено престъпление не е предотвратил последиците от престъпното деяние, а неговото поведение е било насочено към осигуряване на възможност за оттегляне на другите двама осъдени от мястото на престъплението.

Всичко изложено мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че материалният закон е приложен правилно към действията на тримата осъдени и няма допуснато нарушение на закона по смисъла на чл.348, ал.2 вр. ал1, т.1 НПК, което да съставлява основание за възобновяване на делото по смисъла на чл.422, ал.1, т.5 НПК.

3. По направените възражения за явна несправедливост на наложените наказания.

В искането и пред съда не се излагат конкретни аргументи за несправедливост на наложените на осъдените А. Д. И. и Р. Д. И. наказания. Такива не се изтъкват и пред настоящия съдебен състав. Всички възражения срещу определените от съда наказания всъщност касаят единствено осъдения Д. Г. И., което е напълно логично с оглед на размера на определеното за него наказание и постановеното ефективно изтърпяване при първоначален строг режим.

Все пак съдът намери, че трябва да разгледа определените за всеки един от осъдените наказания по отношение на тяхната законосъобразност и справедливост.

За извършеното от Д. Г. И. престъпление по чл.131а, пр.2 вр. чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК вр. чл.29, ал.1, б.,б“ НК вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК законът е предвидил наказание лишаване от свобода от пет до дванадесет години, а за извършеното от осъдените А. Д. И. и за Р. Д. И. престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК законът е предвидил наказание лишаване от свобода до шест години.

Районният съд е определил наказанията при условията на чл.54 НК, без да прилага чл.55 НК, като обосновано е приел, че липсват многобройни или изключителни смекчаващи отговорността на някой от тримата осъдени обстоятелства.

На Д. Г. И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от пет години и шест месеца. На А. Д. И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от три години. На Р. Д. И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от четири години и на основание чл.25, ал.1 НК е извършено групиране с друго осъждане по НОХД №1205/2019г. на РС-Благоевград, като е определено общо наказание от една година лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66,

ал.1 НК за изпитателен срок от четири години и е присъединено наказание „глоба” в размер на 300 лв.

Наказанията са определени към минимума, предвиден в съответните разпоредби на закона, като са отчетени съответните отегчаващи и смекчаващи обстоятелства. Съдът е бил изключително снизходителен при определяне на тези наказания.

По отношение на никой от осъдените не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства и определянето на наказанията лишаване от свобода в предвидените от закона рамки съответства на обществената опасност на деянието и на осъдените.

Настоящият съдебен състав намира, че извън нормалните смекчаващи отговорността на осъдените А. Д. И. и Р. Д. И. обстоятелства - чисто съдебно минало и положителни характеристични данни от неустановени познати, липсват всякакви други основания за смекчаване на тяхната отговорност. По отношение осъдения Д. Г. И. единственото смекчаващо обстоятелство представлява неговата трудова ангажираност.

Самото деяние се отличава със завишена степен на обществена опасност отнесено към деянията от този вид - извършено е на публично място, в съучастие, от трима извършители срещу един пострадал, нанесени са редица телесни увреждания, две от които сами по себе си представляват средни телесни повреди, никой от осъдените не е изразил каквото и да било съжаление за стореното. При това положение е налице очевиден превес на отегчаващите обстоятелства и определянето на наказанията „лишаване от свобода” към предвидения в закона минимум по отношение и на тримата осъдени е явно несправедливо, но не в смисъла, който изтъква защитата, доколкото и тримата са заслужавали доста по-тежки наказания.

По отношение на осъдения Д. Г. И. в искането за възобновяване и пред съда се изтъква обстоятелството, че същият е бил реабилитиран по предходните си (четири) осъждания. Това е напълно вярно и инстанционният съд не е възприел нито едно от тези предходни осъждания като отегчаващо обстоятелство, за да наложи несъразмерно ниско наказание съвсем малко над минимума, предвиден в закона. При извършване на престъплението

осъденият И. е следвало да съобразява всички обстоятелства, свързани с предходните му осъждания, две от които е изтърпял ефективно малко преди датата на деянието - през 2016г. и 2017г. и обосновават квалификацията на деянието като опасен рецидив. Няма никакви основания да се приеме някакво допълнително смекчаване на наказателната репресия спрямо този осъден. Действително размерът на наказанието „лишаване от свобода” е значителен, но и извършеното от осъдения Д. Г. И. престъпление се отличава с висока степен на обществена опасност.

Определените наказания, които по отношение на осъдените А. Д. И. и за Р. Д. И. са и при условията на условно осъждане по чл.66, ал.1 НК, ще способстват за постигане на целите на наказанието по чл.36 НК и ще спомогнат осъдените лица да осъзнаят противоправността на своето деяние и да осъзнаят какво представлява социално приемливо поведение.

Поради това настоящият съд приема, че липсват и основанията на чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.5 вр. ал.1, т.3 НПК да счете, че определените от РС-Благоевград за осъдените Д. Г. И., А. Д. И. и Р. Д. И. наказания са явно несправедливи. Няма причини за възобновяване на наказателното производство и в тази негова част.

С оглед на всички посочени съображения присъдата на РС-Благоевград е правилна, обоснована, законосъобразна и справедлива. Липсват основания за възобновяване на наказателното производство и искането за това следва да се остави без уважение.

Водим от всичко изложено и на основание чл.426 НПК вр. чл.354, ал.1, т.1 НПК, **Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав**

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за възобновяване на НОХД №1213/2020г. на РС-Благоевград, 7 наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____